

Zdeněk Král

Případy pro kočku Šudu

Záhada černého drahokamene

Ilustrace Jáchym Král

© Zdeněk Král, 2025

© Jáchym Král, 2025

ISBN 978-80-7568-968-9

Obsah:

1. Kdo je Šudu?	str.4
2. Šudu má prácičku	str.8
3. Šudu bere zpátečku	str.14
4. Šance pro Šudu	str.18
5. Nový život, nový případ	str.23
6. Vesnička Lišiang	str.34
7. Příběh Bublíny	str.42
8. Šudu hledá Džánu	str.51
9. Bublína na cestě	str.55
10. Šudu a Mudrc	str.60
11. Od sebe a k sobě	str.63
12. Konec nakonec	str.67

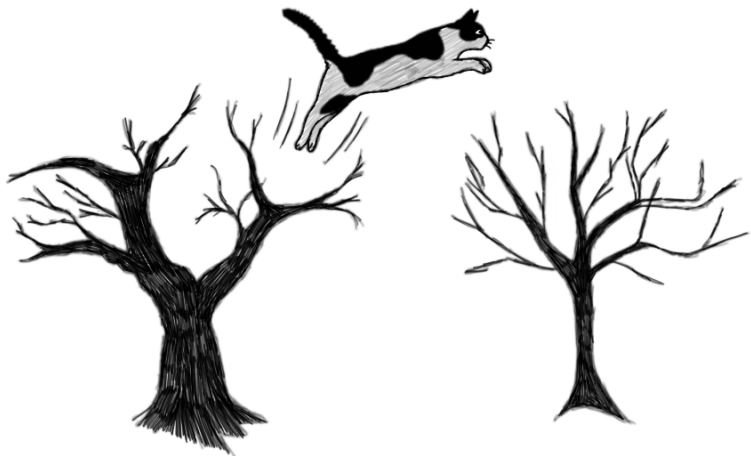
1. Kdo je Šudu?

Asi ji znáte. Možná jste ji někdy viděli. Na ulici nebo v parku. Nebo třeba na střeše. A taky na koši, plném odpadků. Tam ale nebývá viděna moc ráda. Je také možné, že jste jen slyšeli ten podivný svist, ten zvuk, co provází velmi rychlý pohyb. Svvvvv...! Ona je totiž hodně rychlá. Běhá a skáče tak rychle, že je někdy obtížné ji zahlédnout. Koho? Ještě nevíte? No přeci Šudu. Jo, tak přesně takhle se jmenuje: Šudu. Já vím, je to nezvyklé jméno, ale co byste chtěli, pro kočku...

Ted' už jste to tedy pochopili, že Šudu je kočka, kočičí slečna, intelektuální a neuvěřitelně bystré stvoření, co se kdy v kočičím světě narodilo. Má velmi ostré drápy, to ano, a neváhá je použít, ale mnohem častěji používá svou hlavu - snaží se totiž spíše někoho přelstít než nad ním zvítězit silou. Šudu je totiž jedna z nejchytřejších koček na světě a to už je co říct. Možná se na jiných planetách ve vesmíru vyskytují kočky ještě chytřejší, ale dost o tom pochybuji, protože ještě žádný dalekohled neviděl, že by se na nějaké cizí planetě inteligentní kočky pohybovaly. Ani k nám na Zem nepřilétly v létajícím talíři. Dá se tak říct, že Šudu je (aspoň prozatím) nejchytřejší kočka ve vesmíru.

Co se týká podoby, je Šudu standardní kočka. Kromě již zmíněných drápů, které neváhá použít, má čtyři nohy a huňatý ocas, který jí napomáhá v rovnováze, když přeskakuje ze střechy na střechu, ze střechy na strom nebo ze stromu na jiný strom. Možností skoku je více a nebudu je tady teď všechny vypočítávat. Zmíním snad ještě: z židle na stůl, ze stolu na ledničku a z ledničky kamsi...

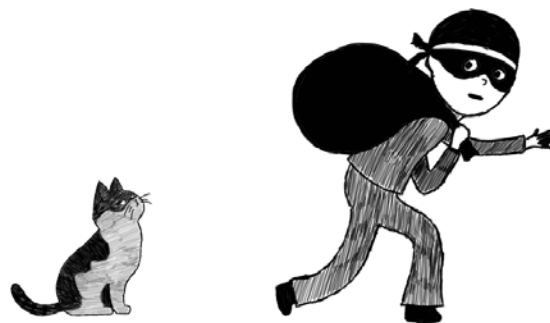
Ačkoliv je její ocas huňatý, je velmi lehký - jako pírko, a používat ho jako kormidlo v letu vzduchem je velké umění. Není snadné toto umění k něčemu přirovnat. Snad jen k umění samotného létání, kterým ovšem disponují především ptáci, mouchy, letadla a jiná havěť...

Šudu má také velmi dlouhé fousky, díky nimž vypadá trochu jako lev, tygr, gepard, ocelot, rys a puma v jednom. Je ovšem mourovatá, proto na ni někdy lidé volají: mourku!, což ji velmi uráží. Ale co může dělat jiného, než se vztyčenou hlavou odkráčej středem a nevnímat si fakt, že si vás spletli s kočičím klukem. Vysvětlete něco dospělým - to se prostě nedá. Ti povětšinou nechápou naprosto nic.

Co však ještě stojí za zmínku, to jsou její očka. Jistě, jsou zelená, ale co umí, to si nikdo nedovede představit. Ony totiž vidí ve tmě. Ale ne, že by viděla díky tomu, že si rozsvítí baterku nebo zapálí svíčku, ona ta očka vidí i v naprosté černočerné tmě sama od sebe. Vidí skoro tak dobře jako ve dne. Takže pokud si myslíte, že byste se před Šudu mohli v noci schovat, ukrýt se někde ve tmě v křoví, tak to máte smůlu. Ona vás bez jakýchkoli pochyb uvidí a polapí vás - pokud jste tedy zloduch, kterého zrovna pronásleduje.

Aha, to jsem asi ještě nezmínil. Totiž: Šudu je policejní kočka, která pomáhá pronásledovat a chytat zloděje, padouchy a všelijaké další nežádoucí živly. A že je v tom zatraceně dobrá, o tom svědčí několik významných, kterých se jí už dostalo. Ale nemyslete si, Šudu nechytá padouchy odněpaměti. Dříve se také pohybovala na hraně zákona, ale udělala chybu a dostala možnost ji napravit.

Každý začátek je těžký a jinak to nebylo ani u kočky Šudu, která si musela své policejní teplé místo náležitě odpracovat. Tak si teď povězte, jak to bylo od začátku, jak přešla ze strany neřádu na stranu řádu...

Nakresli svoji představu, jak vypadá kočka Šudu.

POLICIE ?

2. Šudu má prácičku

Nemyslete si, Šudu byla dřív obyčejná kočka. Ne úplně bezejmenná, ale bez pána, prostě tulačka, která se musela postarat sama o sebe. Takové kočky, které si samy musí opatřit jídlo, samy se umýt, samy najít místo, kde přespat a kde vydělat na živobytí, takové kočky jsou velmi samostatné a odolné. Taková byla i Šudu. Vlastně se kdysi jmenovala Micka, ale přišlo jí to nevhodné pro život na ulici. Říkali o ní, že je hbitá a mrštná, že to vypadá, jako kdyby byla na více místech najednou. Všude. Tak se jí chvíli říkalo: byla tu Všude? Hele, potkal jsem Všude. Mám pro Všude vzkaz, a postupným komolením a zkracováním z toho zbylo Šudu. A tohle jméno se vžilo.

Šudu se toulala po nocích a lovila myši. A když neměla náladu, zalezla si klidně na čtrnáct dní někam na půdu, kde si v klidu odpočívala, spala a do posledního chloupku se opakovaně myla svým jazýčkem. Hrozně na sebe dbala a nesnesla nemít jediný chloupek čistý. Úplně všechny musela mít umyté. Bez pardonu. Žádné polovičatosti. Vše jen na sto procent, neboli do posledního chloupku. Často mytím strávila celý den, takže někdy jenom spala a myla se...

Jen v noci se vydávala na lov. Bud' to odnesla zas nějaká myš nebo Šudu našla něco v odpadkovém koši. To už jsem zmiňoval, že se velmi nerada na takových místech ukazovala. Ani jí to nebylo moc příjemné - taková čistotná kočka, háklivá na jakoukoli nečistotu, nebo dokonce smrad, a hrabe se v odpadcích! Nouze ale nezná rozdíl mezi

pobudou a někým interesantním. Prostě hlad je hlad a tomu se neporučí. Hlad se musí zahnat a to tak, že se člověk nebo v tomto případě kočka nají. Nic jiného se totiž ani dělat nedá. A tak se musí něco obětovat, například své zásady ohledně čistoty nebo pohodlí.

Abych pravdu řekl, tohle Šudu v tomto předpolicejním období velmi trápilo a nechtěla pokračovat v takovém způsobu opatřování potravy. Ovšem v té době cesta z odpadkového koše ven vedla jen přes tzv. "prácičku". Vážení a milí, "prácička", to byl zatraceně těžký džob, kšeft, úkol, do kterého se nikomu nechtělo, ale když má taková čistotná a inteligentní kočka hlad a nechce se mermomocí hrabat v odpadcích, musí občas takovouhle "prácičku" vzít. A jak říkám: "prácička", to bylo něco opravdu delikátního, něco tajného neboli něco, o čem se jen tak nesmělo mluvit, něco, co nikdo nechtěl vyslovit ani nahlas, jak to bylo nebezpečné, troufalé a drzé! "Prácičku" totiž zadával Vógl, místní hospodský, tlustý jak mašina a nevrlý jak sraženej svetr. S vousama, co ho šimraly až na pupku a s pačesama, které kdybyste chtěli učesat, museli byste si vzít aspoň kombajn. Chlápek to byl nerudný, s krvavejma očima, zelenejma ušima, páchnoucím dechem a vypadlýma zubama. Ale o jeho "prácičky", který vypisoval v zadním vchodě na pivní tácek, o ty měly zájem jenom ta největší esa. Jen ten, kdo věděl, že to zvládne. Jen ten, kdo se nebál o vlastní život a o svou pověst. Někdo, kdo neměl jiné možnosti a chtěl si prostě přijít ke troše dobrého jídla a pohodlí a teplíčka, což

byla většinou odměna za "prácičku", za špinavý, nebezpečný a zrádný úkol na hraně zákona.

Vepiš na tácky úkoly, které bys dal velmi chytré kočce.

Šudu na tohle slyšela. Věděla, že není moc moudré, se do takové práce pouštět, ale co jí zbývalo? Většinou šlo o to přinést nějaké lejtro, klikyháky popsaný papír, kus drahé róby nebo zjistit, co si kdo říká u oběda nebo do telefonu. Například kam si schoval pytel peněz nebo jaké je jeho bankovní heslo. Co naplat, někdo takovou práci dělat uměl a chtěl, a někdo takovou práci nabízel. A protože poptávka vyvolává nabídku, Šudu se Vóglovi nabídla, že mu tu "prácičku" vyřídí. A to ještě ani nevěděla, o co jde. Na pivním tácku bylo totiž napsáno jen nejasné: škytací prášek. Čeho se ale tahle práce týkala, to musela Šudu od Vógla teprve zjistit.

Vógl byl rád, že zájem o prácičku má právě Šudu. Věděl o ní, že je šikovná, a že všechno, co udělá, udělá bez chyb a bez sebemenšího zaváhání. Pozval si Šudu k večeru po práci k sobě domů, podal jí popsanou účtenku a vysvětlil jí situaci. „Šhudu“, řekl jí se špatnou výslovností, „phořebuju, habys šla na thuhle hadresu“, ukázal účtenku: Floriánova 7, „zítra kholem phátý hodiny, ha do čhaje, který bhudou phít čtyři lidi v honosných šhatech, abys hodila thenhle prhášek“. A podal jí tabatěrku s růžovým práškem. „Co je to?“ Zeptala se Šudu. „Cheche“, uchychtl se Vógl, až mu poskočily jeho vousy ke kotníkům, „to je škhytací prhášek, který nhasypeš dho čhaje, všichni zhačnou neovladathelně škhytat a mhoji khumpáni si prohlídnou khapsy a šuplíky v dosahu sta mhetrů!...Chachacha!“

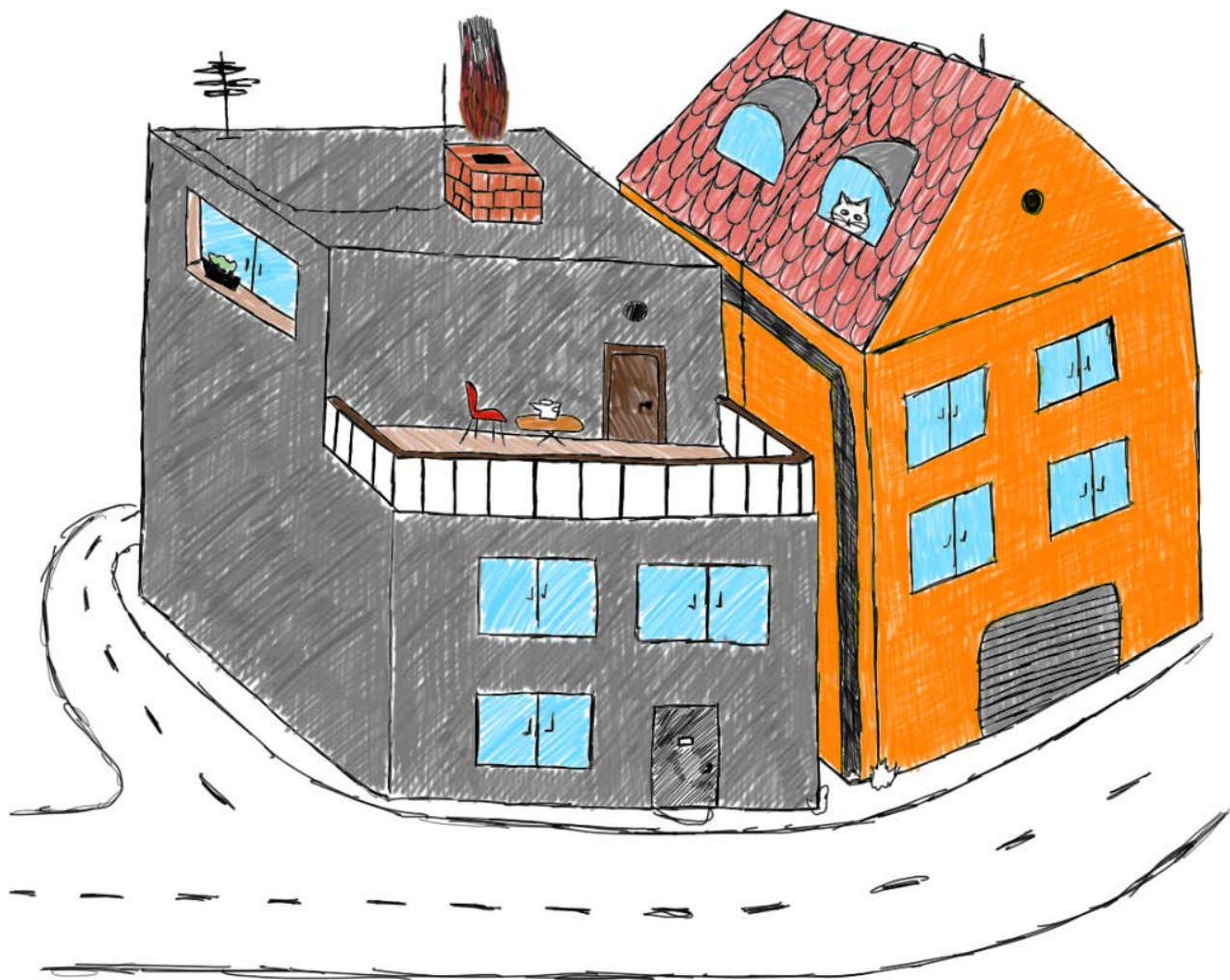
Vógl většinou po Šudu chtěl, aby někudy někam vklouzla, třeba nějakou velmi úzkou škvírou, kudy by se ani nejhubenější pes neprocpal, natož on, tlustý Vógl. Šudu se svou obratností a mrštností mohla rovnat akrobatům a hadím ženám, co se nechávají zavřít v bedně 10 x 10 centimetrů. Navíc byla odvážná a chytrá. Tohle bylo ale něco jiného. Víc, než jen přinést lejtstro o vyrovnání majetku nebo směnku na milión. Měla ale hlad, takže na prácičku kývla, vzala si tabatěrku a šla se na půdu připravit a promyslet plán.

Floriánova 7 byla pár bloků od půdy, kterou si před pár týdny Šudu vyhlídla. Věděla od Vógl, že lidé, kteří pravidelně v neděli

sedávali o páté na balkóně a pili čaj, byli vesměs bohatí podnikatelé a ředitelé firem a jejich majetek stál Vóglovi za to riskovat vězení. Šudu si zkusila na tlapku přivázat pytlíček se škytacím práškem. Šlo to, ale ačkoliv byl pytlíček lehký, trochu jí překážel v pohybu a hlavně při delších skocích bral Šudu rovnováhu, takže několikrát málem spadla ze střechy. Přemýšlela také, jak sáček vysype do čaje. Musela najít vhodný okamžik, kdy se lidé nebudou dívat. Nikdo nesmí vidět její akci, ani nesmí získat podezření, že se něco děje - například, když uvidí, že v čaji něco plave. Prášek musí Šudu stihnout rozmíchat, aby nebyl poznatelný a hladina čaje musí být klidná. Takhle Šudu uvažovala, přitom se celá zase myla.

Byla sobota odpoledne a Šudu měla druhý den nastoupit do akce. Byla trochu nervózní, a ani neměla chuť na tresčí játra, která dostala od Vógla jako zálohu. Brzo si šla lehnout, aby byla svěží na následující den, ale usnout se jí nedařilo. Tentokrát jí „prácička“ totiž pěkně zaměstnávala její kočičí mozek.

Sotva přešla noc a první ranní paprsek slunce dopadl na podlahu půdy, Šudu vstala a znovu se umyla. U mytí promýšlela celý plán akce i ústupu. Když na hodinách na kostele naproti půdě odbilo půl páté, vydala se do akce. Jak si nebyla jistá, ještě před Floriánovou ulicí jí dvakrát podjela noha a ona balancovala na okraji okapu. Před chvilkou sprchlo, takže bylo kluzko a vzduch se pročistil. I hlava Šudu se projasnila.

Najdi Šudu a nakresli plán akce a případného útěku.

3. Šudu bere zpátečku

Šudu se přihrčila a skočila na balkónovou římsu, která přímo sousedila s terasou, kde seděli čtyři noblesní pánové, pokuřovali doutníky a bavili se o obchodních záležitostech. Uvažovali nad tím, za kolik prodají půdu na kraji města a jak po moři přivezou doutníky té nejvyšší kvality. Když se Šudu trochu naklonila, uviděla, jak uprostřed stolu stojí konvice se zeleným čajem. Věděla, že se ho ti pánové netknou dřív, než na hodinách naproti neodbije pátá. Měla ještě pár minut na to, aby provedla svou akci, svou „prácičku“. Jak to ale udělat? Jak pány odlákat? Jak mít minutu na to, aby do konvice nasypala škytací prášek a zamíchala ho? Šudu uviděla oknem terasy, že vevnitř spí na podušce malý pes - štěně, které bylo mazlíčkem těch pánů - nebo aspoň jednoho z nich. Šudu byla velmi chytrá kočka, ale jak odlákat pány z terasy dovnitř, na to by přišlo každé malé dítě. I to totiž ví, že psi a kočky se nijak zvlášť v lásce nemají. A toho Šudu využila. Vyskočila nenápadně na parapet okna terasy a za zády společnosti potichu zaškrábala drápkem na sklo. Škrááááb.... Páni takový zvuk neslyšeli, ale štěně uvnitř, které má jemnější smysly a především skvělý psí sluch, se okamžitě probudilo, a když uvidělo v okně kočku, spustilo šílený štěkot a vrčení.

Šudu se rychle schovala za roh, a vyčkávala. Věděla, že štěně bude štěkat do té doby, než pánové nepřijdou, aby zjistili, co se děje. A to se také stalo. Štěkot byl tak pronikavý, že si pánové mysleli, že

k nim přišel zloděj nebo nějaký špeh. Nebyli daleko od pravdy, ale netušili ani v nejmenším, že tím špehem a komplicem zlodějů hospodského Vógla je obyčejná kočka. Tedy spíš neobyčejná. Rychle se zvedli a šli se podívat dovnitř, co se to děje.

Když byl vzduch čistý, Šudu vyskočila na stůl, nasypala do čaje prášek, a chtěla ho packou rozmíchat. Chvilku ale zaváhala. Zradil ji její přehnaný smysl pro čistotu. Nechtěla si svou packu prostě máchat v zeleném čaji. To zaváhání bylo ale drahé. Viděla, že pání se už vrací na terasu a s nimi rozzuřený pes. Honem se schovala za roh římsy a čekala, jestli bude mít ještě jednu možnost prášek zamíchat. Pánové i pes se rozběhli k zábradlí a dívali se dolů, jestli neuvidí něco podezřelého, nějakého padoucha nebo něco, co by mohlo být příčinou běsnění jejich psího miláčka. Za chvíli budou ke mně zády, řekla si pro sebe Šudu, a já budu mít 5 vteřin na to, zamíchat prášek. Nebo ne? Ted' nebo nikdy. Šudu vyskočila na stůl, ale místo toho, aby prášek v konvici zamíchala, aby se rozpustil, svrhla omylem konvici i s čajem na zem. Konvice se rozbila a čaj se vylil na terasu. Pánové zareagovali na hluk, otočili se a jejich psí miláček také. Pánové začali Šudu honit po terase a štěně začalo lízat ze země vylitý čaj. Jeden pán šel rychle dovnitř zavolat policii.

Šudu cítila, že se situace zvrtila a její plány na útěk jsou ohroženy. Neměla ale čas uvažovat nad tím, kde udělala chybu. Běhala

jako šílená po verandě a marně hledala skulinu k úniku. Páni a pes ji obklíčili a nedali jí jedinou šanci, jedinou škvíru. Snažili se ji polapit a předat policii. Štěně začalo po čaji hrozně škytat a každé škytnutí ho odmrštilo 2 metry daleko, takže kdyby se někdo právě z letadla díval na tento balkon, uviděl by podivný výjev. Kočka, běžající jak jatá po balkóně, za ní 3 pánové v oblecích, klouzající se po rozlitém čaji a škytající štěně, které co chvíli poskočí o 2 metry doleva a o 2 metry doprava....

Po divoké honičce skončila Šudu na okraji římsy, která dál nevedla. Cítila se jako na okraji propasti, protože na této straně domu nic nebylo, jen prázdný prostor a dole silnice. Černá, tvrdá jako kámen. Jak Šudu couvala před škytajícím psem a pány, uklouzly jí zadní nohy. A tohle by nepřála nikomu zažít: přistižená při činu, zadní nohy ve vzduchu, přední ji pomalu podkluzovaly na plechu, do kterého nemohla zarýt svoje ostré dráčky a navíc ten zvuk - zvuk sirény přijíždějící policie. Takové situaci se nějak říká a všichni jistě víme jak. Říká se jí: bezvýchodná situace. A v téhle bezvýchodné situaci byla teď Šudu, nejchytřejší kočka ve vesmíru. Koutkem oka ještě zahlédla, jak rozzuřený Vógl se svými kumpány prchá parkem pryč. Plán nevyšel. Takže v tom bude sama! Osočí ji, že chtěla bohaté pány rozškytat a ona sama vybrakovat jejich kapsy a jejich šuplíky, bankovní konta a kdoví co ještě a skončí nadosmrti v útulku pro kočky - padouchy. V tu chvíli jí během sekundy projelo hlavou tisíc myšlenek.

Mimo jiné, že vybírání odpadků z koše není zas taková hrůza, že myš k obědu je celkem luxus, a že Vógl je padouch padouchů...

Ačkoliv štěně odskávalo na druhý konec balkónu, pánové se k ní přibližovali, plech klouzal a Šudu, té nejchytřejší kočce ve vesmíru, podklouzly i přední tlapky a nakonec se to opravdu stalo: letěla vzduchem ze střechy dolů přímo na tvrdý, černý asfalt...

Vymysli a nakresli způsob, jak by se Šudu mohla zachránit.

4. Šance pro Šudu

Vy víte, že se říká, že kočka má 7 životů. A víte také proč. Je to proto, že je opravdu málo situací, ze kterých kočka nevyvázne, ve kterých si kočka neporadí nebo kvůli kterým se může zranit. A když je ta kočka nejchytřejší kočkou ve vesmíru a jmenuje se Šudu, je pravděpodobnost, že vyvázne i z nejhůře vypadajícího karambolu bez újmy, celkem vysoká.

A myslím, že už víte, kam tím mířím. Ano, k té beznadějně situaci, kdy byla Šudu zahrnuta na okraj římsy, ze které se zřítíla k zemi, přímo do náruče policie. A to bylo to, co jí možná zachránilo život. Ano, kočky dopadají na všechny čtyři tlapy a dovedou bez újmy přežít pád, ale většinou ne z pátého patra vysokého domu.

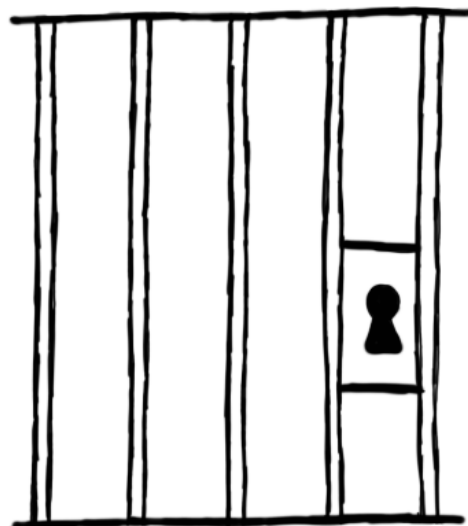
To, co Šudu ale zachránilo, nebyla ona sama, byla to policejní parta komisaře Drápa. Ten přijal jako první hlášení o údajně nebezpečné kočce, která se nečekaně, coby vetřelec objevila na srazu nejbohatších podnikatelů města. A protože byl Dráp nejbližší, přijel také jako první. A jako první zahlédl, že kočce podjely zadní nohy, a že visí jen za přední tlapy na římse vysokého domu. A protože Dráp byl zkušený komisař a chtěl kočku zachránit a vyslechnout, dal roztáhnout dole záchranou síť, do které Šudu nakonec jak dlouhá tak široká spadla!

I přesto byl pád z takové výšky pro Šudu těžký a po dopadu o sobě na dobrou hodinu nevěděla, ale přežila to. Ztratila vědomí, a to poslední, na co myslela, bylo přesvědčení, že se rozplácla na černém rozpáleném asfaltu. Nevěděla, že jí ještě šest životů zbývá...

Bezvládnou, ale nezraněnou Šudu naložili do auta a odvezli na služebnu policie. Když se Šudu probírala, zjistila, že je za mřížemi. V chládku. V cele předběžného zadržení, kde ji předběžně zadržel komisař Dráp. Vlastně se jí trochu ulevilo.

Zjistila, že není zraněná a v misce na zemi měla trochu lančmítu. Najedla se a stočila se do klubíčka na kraji vězeňské postele. Nevěděla, co ji čeká. Budou ji vyslýchat a odsoudí ji na 10 let v útulku za mřížemi ve společnosti dalších koček - padouchů a nenapravitelných hříšnic? Z té představy jí bylo trochu ouzko.

Asi za hodinu se otevřely dveře cely a dovnitř vstoupil komisař Dráp. „Pojď se mnou“, řekl jen a ukázal k východu. Šudu vstala a přesunula se i s Drápem do větší, světlejší místnosti, kde byl ještě jeden další policista. Šudu si sedla na židli a

proti ní si sedl komisař Dráp. Vytáhnul složku papírů a začal z nich pomalu číst: „Šudu, vlastním jménem Micka, kočka bez stálého bydliště a zaměstnání. Majetek: pilník na nehty, škrábátko na jazyk, poznávací znamení: mourovatá, ostré drápy. Inteligence: vysoká. Podílela se na vyzrazení hesla k bankovnímu účtu zlatníka Karáta, pravděpodobně také ukradla listinu s důkazem předkupního práva na diamantové doly v Uhlíkově, které patřily paní Baklalové. Mám pokračovat?"

Šudu jen tiše seděla, ani nedutala. Dráp mrknul na druhého policistu a ten se škytnutím postavil před Šudu slepenou konvicí. „Na dně jsme zajistili, škyt, dva gramy, škyt, škytacího prášku, škyt." Komisař dodal: „Na vnější straně byly otisky tvojí tlapky. Hospodskýho Vogela, který tě podle našich zjištění na tuhle akci najal, jsme zadrželi. Chceš k tomu něco dodat?" Šudu bylo jasné, že komisař Dráp ví o všem - o celém jejím kočičím životě, plném větších či menších „práciček" a dokonce ví i o této „prácičce", kterou se snažili s Voglem dost pečlivě utajit. A Dráp má i jeho, Vogla samotného, takže opravdu není, co řešit a na čem stavět obhajobu.

„Takže", řekl Dráp, „máš dvě možnosti: buď útulek, počítám 3-4 roky za plotem bez možnosti většího pohybu nebo druhá, podle mého lepší možnost: přejdeš na druhou stranu barikády." „A to by znamenalo co?" zeptala se Šudu. Dráp odpověděl: „Jsi nadprůměrně inteligentní kočka, takže bych ti svěřil sice menší, ale o to víc